

“ใช้เฉพาะในราชการ ไม่เป็นสิ่งพึงเปิดเผย”

บันทึก

ประกอบร่างพระราชบัญญัติกำหนดโทษพิเศษสำหรับความผิดบางอย่าง

อันเป็นภัยอันตรายต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๑

เลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๕๓๘๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แจ้งมายังคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า ท่านนายกรัฐมนตรีมีความเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะปราบปรามคอมมิวนิสต์ แต่โดยที่กฎหมายในเรื่องนี้ได้ถูกยกเลิกแล้ว เกรงว่าจะเป็นการไม่งดงามที่จะกลับไปเอากฎหมายนั้นมาใช้อีก นอกจากนั้นลัทธิอื่น เช่น อนาธิปไตย ก็เป็นภัยร้ายแรงยิ่งกว่าคอมมิวนิสต์เสียอีก และทั้งยังไม่มีแบบอย่างในกฎหมายต่างประเทศที่ตราไว้สำหรับปราบปรามคอมมิวนิสต์ ฉะนั้นเพื่อที่จะให้เป็นการเหมาะสมกับฐานะการเมืองทั้งภายในและภายนอกประเทศในเวลานี้แล้ว สมควรมีกฎหมายกำหนดโทษสำหรับการกระทำความผิดอันอาจเป็นภัยอันตรายต่อความสงบสุขของประชาชน จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีการ่างกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้เสนอมา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๒) ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ก่อนที่จะได้เสนอร่างกฎหมายที่ประสงค์ในเรื่องนี้ มีข้อสำคัญจึงใคร่ขอเสนอเป็นข้อสังเกตว่า ความผิดอันอาจเป็นภัยอันตรายต่อความสงบสุขของประชาชนโดยทั่วไปนั้น แท้ที่จริงก็คือบรรดาความผิดต่อบทต่าง ๆ แห่งกฎหมายลักษณะอาญานั้นเอง การที่จะบัญญัติความผิดใด ๆ ทำนองเดียวกันขึ้นใหม่ ไม่ว่าเพื่อปราบปรามลัทธิคอมมิวนิสต์หรือลัทธิอื่นเป็นภัยอันตรายร้ายแรงอื่นใด ย่อมจะต้องประสพปัญหาขัดข้องข้อแรกว่า บทต่าง ๆ แห่งกฎหมายลักษณะอาญาเท่าที่มีอยู่แล้วในขณะนั้น พอเพียงพอที่จะปราบปรามการกระทำอันเป็นภัยอันตรายดังที่คำนึงถึงอยู่นั้นให้สัมฤทธิ์ผลหรือไม่ การออกกฎหมายเช่นนี้จะต้องมีข้ออ้างสมเหตุผลว่า บทบัญญัติในกฎหมายลักษณะอาญาเท่าที่มีอยู่ยังไม่เพียงพอ และจำต้องบัญญัติเพิ่มเติมขึ้นเพื่อให้สมบูรณ์

กรรมการร่างกฎหมายเห็นว่า หากพิจารณาภายในและภายนอกประเทศในขณะนี้ เป็นมูลเหตุให้เกิดความรู้สึกขึ้นว่า กฎหมายลักษณะอาญานั้นจะไม่พอเพียงก็ง่ายจะเป็นด้วยว่า ภัยอันตรายต่าง ๆ ที่ว่าคอมมิวนิสต์เป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้นนั้น ไม่เป็นสิ่งที่เคยรู้เห็นมาแต่ก่อนในประเทศเรา กล่าวคือ พฤติการณ์ที่บุคคลจำพวกหนึ่งมีความเชื่อถือร่วมกัน เลื่อมใสร่วมกันในลัทธิใดลัทธิหนึ่ง อันมีหลักการเมืองและเศรษฐกิจโดยเฉพาะ (ซึ่งเฉพาะการเลื่อมใสย่อมไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ) แต่หากว่าบุคคลเหล่านั้นถึงกับก่อการประทุษร้ายต่อบุคคลและทรัพย์สินขึ้น เพื่อเป็นอุบายสำหรับปลุกฝังหรือเผยแพร่ลัทธิของตน การกระทำทั้งนี้เมื่อถึงขนาดที่ทำให้เกิด

ภัยอันตรายร้ายแรงต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรขึ้นได้ ก็ย่อมถือเป็นเหตุผลอันพอเพียงที่จะให้มีกฎหมายเพิ่มเติมขึ้นเป็นพิเศษได้

ส่วนกฎหมายที่จะออกเพิ่มเติม จะควรบัญญัติในรูปใดจึงจะเหมาะสมนั้น จะต้องพิจารณาถึงการกระทำของบุคคลจำพวกที่กล่าวประกอบ ในข้อนี้เป็นที่ทราบกันดีว่ามีการกระทำอันสำคัญอยู่สองประการที่ผู้ก่อการวุ่นวายเหล่านี้ถือเป็นหลักปฏิบัติ

ก. การโฆษณาเกลี้ยกล่อม ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการเกลี้ยกล่อมให้นิยมลัทธิใด ๆ บุคคลในประเทศประชาธิปไตยย่อมมีเสรีภาพที่จะกระทำได้ ดังที่องค์การสหประชาชาติก็ได้ยืนยันเมื่อเร็ว ๆ นี้ ตราบเท่าที่ไม่เป็นการยุยงให้เกิดการกระต้างกระเตื่อง หรือกวนให้เกิดความไม่สงบ

ข. การกระทำอย่างใด ๆ เพื่อใช้เป็นอุบายสำหรับปลุกฝัง หรือแผ่ลัทธิเช่นนั้น ซึ่งถ้าการกระทำนั้นเป็นการทำร้าย หรือการขู่เข็ญว่าจะทำร้าย หรือการทำให้กลัว ก็ควรถือเป็นความผิดซึ่งพึงปราบปราม

ปัญหาเฉพาะที่เกี่ยวกับการโฆษณาเกลี้ยกล่อมในข้อ ก. นั้น ที่ปรึกษาในร่างกฎหมายได้แจ้งต่อกรรมการร่างกฎหมายว่า ในเรื่องนี้ได้เสนอความเห็นต่อนายกรัฐมนตรีไว้ในบันทึก ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๔๙๑ ว่า บทบัญญัติในมาตรา ๑๐๔ แห่งกฎหมายลักษณะอาญาเป็นการเพียงพอแล้วสำหรับการปราบปรามในเมื่อ การโฆษณานั้นอาจก่อให้เกิดความกระต้างกระเตื่องและความปั่นป่วน กรรมการร่างกฎหมายเห็นพ้องด้วยความเห็นนี้ นอกจากนี้กรรมการร่างกฎหมายยังเห็นว่า ผู้กระทำผิดซึ่งอาจก่อให้เกิดความยุ่งยากเช่นนั้นขึ้นในประเทศเรานั้น น่าจะเป็นคนต่างด้าวเป็นส่วนมาก ทางดีที่สุดอันที่จะกำจัดบุคคลอันไม่พึงปรารถนาเหล่านี้ ถ้าใช้วิธีเนรเทศออกไปเสียจากราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติเนรเทศก็จะเป็นการสะดวกกว่า

ส่วนปัญหาสำหรับการกระทำต่าง ๆ ในข้อ ข. กรรมการร่างกฎหมายเห็นว่า ถ้า “เป็นการกระทำให้ปรากฏแก่คนทั้งหลาย” ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๔ ก็ยังจะใช้มาตรา ๑๐๔ ปราบปรามได้ แต่สำหรับการกระทำซึ่งไม่ปรากฏแก่คนทั้งหลาย มีอาทิ การกระทำที่เรียกว่า “ใต้ดิน” หรือการกระทำของบุคคลโดยเอกเทศซึ่งพิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นการสมคบกัน กรรมการร่างกฎหมายเห็นว่า มีทางที่จะตรากฎหมายเพื่อปราบปรามโดยใช้ความผิดร้ายแรงบางอย่างในกฎหมายลักษณะอาญานั้นเองเป็นหลักและกำหนดโทษให้หนักขึ้นให้ชื่อว่า “พระราชบัญญัติกำหนดโทษพิเศษสำหรับความผิดบางอย่างอันเป็นภัยอันตรายต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๓..” ดังปรากฏในร่างที่ได้เสนอมาล้วนนี้

(นายเสริม วินิจฉัยกุล)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๔๙๑